

10. Кодекс України про адміністративні правопорушення. – Х.: Одіссей, 2010. – 248 с.
11. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за окремі правопорушення: Закон України від 2 грудня 2010 року № 2744-VI / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
12. Про затвердження Інструкції про порядок виконання адміністративного стягнення у вигляді громадських робіт: Наказ Державного департаменту України з питань виконання покарань від 25 лютого 2009 р. № 35 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.

УДК 342.52 (477)

ОБ'ЄКТ КОДИФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОЦЕДУРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Астахов Д.С., аспірант

Запорізький національний університет

У статті досліджується об'єкт кодифікації адміністративно-процесуального законодавства, відмежовується він від предмета кодифікації, визначаються особливості об'єкта та формулюються пропозиції щодо результатів кодифікаційного процесу в зазначеній сфері суспільних відносин.

Ключові слова: адміністративно-процедурне законодавство, кодифікація, об'єкт, особливості, предмет.

Астахов Д.С. ОБЪЕКТ КОДИФИКАЦИИ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРОЦЕДУРНОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА УКРАИНЫ / Запорожский национальный университет, Украина

В статье исследуется объект кодификации административно-процедурного законодательства, отграничивается он от предмета кодификации, определяются особенности объекта и формулируются предложения относительно результатов кодификационного процесса в указанной сфере общественных отношений.

Ключевые слова: административно-процедурное законодательство, кодификация, объект, особенности, предмет.

Astakhov D.S. OBJECT OF CODIFICATION OF ADMINISTRATIVE PROCEDURAL LAW OF UKRAINE / Zaporozhzhya national university, Ukraine

The article deals with the object of codification of administrative procedural law, it is restricted from the subject of codification, defines the features of the object and formulate proposals for the results of the codification process in this field of public relations.

Key words: administrative procedural law, codification, object, particularly, subject.

Кодифікація передбачає як різновид нормотворчої та нормосистематизуючої діяльності держави приведення форми і змісту законодавства у відповідність до назрілих інтересів та потреб суспільства, його впорядкування та вдосконалення, що здійснюється за допомогою специфічного організаційно-правового механізму, шляхом створення та видання логічно і юридично цілісного, єдиного зведеного, внутрішньо узгодженого нормативного акта – кодексу, який відображає внутрішньогалузеву специфіку правових відносин. Це поняття цілком прийнятне і для кодифікації адміністративного законодавства та його складових, серед яких своє чільне місце посідає процедурне законодавство. Слід зазначити, що в контексті реформаційних змін, які відбуваються на сьогоднішній день у відповідній сфері відносин, проблематика кодифікації адміністративного законодавства істотно загострюється, враховуючи розмаїття, численність актів адміністративного законодавства, сферу його регулювання, суб'єктів прийняття та застосування. Звідси різноманітні пропозиції стосовно можливих форм здійснення та результатів – інституційні, підгалузеві кодекси (наприклад, Кодекс державної служби, кодекс України про адміністративні проступки тощо), а свого часу В. Авер'янов навіть пропонував прийняти Адміністративний кодекс України як певне “зібрання” кодифікованих актів адміністративного законодавства. Однак у будь-якому випадку певна увага приділяється кодифікації адміністративно-процедурних актів, роль і значення яких завжди були великими, незважаючи на розуміння адміністративного процесу (ототожнення його із суто судовим

розглядом адміністративних справ, чи погляд на нього в широкому значенні). Процедурні норми регулюють відносини між всіма суб'єктами адміністративно-правових відносин, окрім того вони покликані "обслуговувати" ті матеріальні норми інших галузей права, які не мають своїх процесуальних та процедурних норм. Саме тому на сьогоднішній день варто вести мову про значну кількість різноманітних адміністративно-процедурних норм, які відрізняються не тільки значною кількістю, а й розмаїттям (інколи навіть і суперечливістю) змісту, враховуючи суб'єктний склад відповідної нормотворчості та сферу правового регулювання. Приведення їх у відповідність до вимог сьогодення, зібрання в єдиний систематизований акт – нагальна потреба сьогодення, складова сучасних реформаційних нормотворчих процесів. Однак у цьому контексті важливо визначитися із тим, що саме підлягає кодифікації, що є об'єктом такої діяльності з тим, щоб забезпечити ефективність застосування підсумкового кодифікованого акта, спростити процес правозастосування. Саме тому метою статті є на підставі узагальненого аналізу наявних різноманітних джерел визначення об'єкта кодифікації адміністративно-процедурного законодавства, відмежування його від суміжних понять.

У вітчизняній адміністративно-правовій літературі безпосередньо питанню об'єкта чи предмета кодифікації адміністративно-процедурного законодавства увага не приділялася. Можна вести розмову про погляд вчених-адміністративістів на кодифікацію адміністративного законодавства в цілому (наприклад, роботи В. Авер'янова) [1], адміністративне законодавство, його форми існування (наприклад, праці О. Констанція) [2], адміністративно-процедурне законодавство (наприклад, роботи Р. Мельника, О. Миколенка та ін.) [3]. Лише в окремих випадках при цьому дещо фрагментарно, безпосередньо увага вчених-адміністративістів зосереджувалася на окремих аспектах кодифікації адміністративно-процедурного законодавства, її об'єкта. Так, наприклад, автори навчального посібника "Основи адміністративного судочинства та адміністративного права" за загальною редакцією Р. Куйбіди та В. Шишкіна зосереджують увагу на тому, що адміністративно-процедурне законодавство у більшості зарубіжних країн є регулятором відносин між органами публічної адміністрації та приватними особами, воно існує у кодифікованих формах [4, 171].

Саме з процесом кодифікації і пов'язане, у більшості держав, виокремлення адміністративно-процедурного законодавства. Автори підручника "Адміністративне судочинство України" за загальною редакцією О. Пасенюка обґрунтовують доцільність кодифікації адміністративно-процедурного законодавства, фрагментарно зосереджують увагу на останньому і аналізують європейський досвід врегулювання відповідного питання на рівні прийняття єдиного кодифікованого акту [5, 590-592]. Суттєву увагу адміністративно-процедурному законодавству приділяє О. Миколенко як зовнішній формі існування адміністративно-процедурного права із посиленням акцентом на останню [6]. Аналогічним є підхід і Р. Мельника до відповідного питання в контексті розгляду оновленого варіанту системи адміністративного права [7]. Певну зацікавленість викликають і праці співробітників Центру політико-правових реформ (наприклад, Н. Александрової, В. Тимошука, Р. Куйбіди, І. Коліушка та ін.) [8], щоправда під кутом зору на відповідну проблематику через аналіз зарубіжного досвіду та обґрунтування проведення вітчизняної кодифікації адміністративно-процедурного законодавства. Акцент на адміністративно-процедурне законодавство як на об'єкт кодифікаційної діяльності, на жаль, вітчизняні вчені-адміністративісти не робили, і до цього часу залишається відповідна наукова прогалина.

Перш за все, слід зосередитися на визначенні об'єкта кодифікації як такого. У довідково-енциклопедичній, словниковій літературі об'єкт визначається як явище, предмет, особа, на які спрямована певна діяльність, увага тощо [9]. При цьому навіть спостерігається певне ототожнення предмета і об'єкта. У юридичній літературі взагалі і щодо кодифікаційної діяльності, зокрема поняття "предмет" і "об'єкт" розмежовуються (наприклад, праці С. Алексєєва, Д. Керімова, П. Рабіновича тощо) [10]. Достатньо ґрунтовно питання співвідношення об'єкта та предмета кодифікації адміністративного законодавства (а точніше, адміністративно-деліктного законодавства) досліджує І. Федоров [11]. І хоча його роботи присвячені деліктній складовій адміністративного законодавства, їх положення в частині дослідження об'єкта та предмета кодифікації цілком можливо використовувати і щодо процедурного адміністративного законодавства. Так, І. Федоров, базуючись на філософському розумінні об'єкта та предмета, а саме "того, що протистоїть суб'єкту, на що спрямовується його предметно-практична та пізнавальна діяльність" та "окремої частини, одиниці існуючого,

всього того, що може знаходитися у співвідношенні або володіти будь-якою властивістю” [12, 356], пропонує розмежовувати об’єкт кодифікації адміністративно-деліктного законодавства та предмет такої кодифікації, розглядати в якості першого “матеріальні та процесуальні норми, що регулюють адміністративну відповідальність – із внутрішньої сторони, та адміністративно-деліктне законодавство як зовнішній їх прояв”, а другого – зміст адміністративно-деліктних норм та форму адміністративно-деліктного законодавства” [13, 70]. Таке твердження є цілком прийнятним і для визначення об’єкта кодифікації адміністративно-процедурного законодавства та предмета такої кодифікації. Кодифікаційна діяльність спрямована на сукупність адміністративно-процедурних норм (внутрішнє розуміння, внутрішній зміст) та їх зовнішні форми існування – акти адміністративно-процедурного законодавства, тобто об’єктом кодифікації в даному випадку слід визнати адміністративно-процедурне законодавство. Предметом такої кодифікації є зміст адміністративно-процедурного законодавства та форми існування останнього.

Адміністративно-процедурним законодавством слід визнати сукупність встановлених державою правових приписів, які покликані врегулювати процедурні питання взаємовідносин суб’єктів адміністративного права й забезпечені примусовою силою держави (сама сукупність відповідних процедурно-правових приписів). Предметом у даному випадку буде: а) зміст цих процедурно-правових приписів; б) форми існування таких приписів. Саме на вдосконалення змісту процедурно-правових приписів, усунення суперечливих положень, приведення їх у відповідність вимогам часу, усунення дублювань, застарілих, “мертвих” положень, а також на забезпечення єдиної форми їх існування – кодексу – і спрямовується кодифікація адміністративно-процедурного законодавства – офіційна, змістовна, правотворча діяльність держави [14, 109] цілеспрямованого та підгалузевого характеру.

Діяльність держави зосереджується на сукупності підгалузевих (складової частини адміністративно-правових норм) норм. Відповідно специфіка предмета певним чином впливає і на саму кодифікаційну діяльність. Адміністративно-процедурне законодавство – дуже специфічне (як і будь-яка складова адміністративного законодавства). Слід зазначити, що, як слушно зазначає А. Школик, в історичному аспекті в перші періоди прийняття специфічних норм адміністративного права законодавець встановлював у правових актах, що стосувалися розгляду відомчих справ, процедурні норми разом із матеріально-правовими. Проте з часом стало очевидним, що в ряді випадків процес прийняття рішень за кожною відомчою справою має однакове регулювання для різних справ, і це можна регулювати спільно. Насамперед у практиці законотворчості з’явилися такі правові норми, які універсально регулювали окремі адміністративні процедури, наприклад, порядок розгляду скарг в адміністративному порядку. З часом почали висловлюватися думки про доцільність об’єднання правового регулювання цих окремих процедур у єдиному процедурному кодексі [15, 119]. В Україні, на жаль, варто вести мову про існування значної кількості різноманітних за формою та змістом нормативно-правових актів, покликаних регулювати адміністративно-процедурні відносини. Певним чином це обумовлено і історично. Як слушно зазначають автори підручника “Адміністративне судочинство України” за загальною редакцією О. Пасенюка, у чинному адміністративному законодавстві України саме процедурна частина є найменш об’єктною та досконалою. За пануючою за радянських часів традицією багатьма фахівцями не враховується, що детальна регламентація в законі технологічно раціональних та демократичних за своїм змістом процедур розгляду в адміністративному порядку заяв та скарг, інших звернень приватних осіб – це чи не вирішальна гарантія дотримання під час такого розгляду неупередженої, відповідальної та “прозорої” поведінки службовців у відносинах із згаданими особами [16, 589]. У вітчизняній правовій науці ще достатньо стійкими залишаються стереотипи спрощеного сприйняття юридичних, у тому числі й адміністративних, процедур, звідси й непоодинокі негативне ставлення до потреби прийняття адміністративно-процедурного кодексу.

Хоча поступово збільшується і кількість прибічників кодифікації адміністративно-процедурного законодавства, виокремлення адміністративно-процедурного законодавства в якості підгалузі адміністративного законодавства (роботи Р. Мельника, О. Миколенко та ін.) [3], обґрунтування доцільності прийняття Адміністративно-процедурного кодексу України, у тому числі й із урахуванням позитивного зарубіжного досвіду. Зокрема, існування можливих складнощів для сприйняття громадянами актів законодавства, присвячених детальній регламентації адміністративних процедур - це не привід для відмови від подібної детальної

регламентації [17, 590]. На сьогоднішній день в Україні існує значна кількість прийнятих різними суб'єктами правових актів, спрямованих на врегулювання адміністративно-процедурних відносин. Це істотно ускладнює і їх сприйняття, і правозастосування. Окрім того, неоднозначність, а в деяких випадках і суперечливість їх змісту, створює перешкоди як на шляху реалізації особами своїх прав на отримання результатів адміністративних процедур, так і публічних суб'єктів – щодо здійснення таких процедур. Множинність та розмаїття адміністративних процедур, суб'єктів їх здійснення передбачає і специфіку законодавства, що визначає засади їх здійснення. Окрім того, процедура передбачає детальну регламентацію відповідної діяльності, - звідси потреба наявності деталізованого правового акта. Типовість адміністративних процедур обумовлює можливість і доцільність існування єдиного систематизованого нормативного акта, який би містив відповідний алгоритм здійснення адміністративних процедур. Таким актом повинен стати саме кодекс. Кодифікація адміністративно-процедурного законодавства спрямовується як на внутрішній зміст адміністративно-процедурного законодавства задля вироблення єдиних, типових правил надання адміністративних процедур, так і на зовнішню форму його існування, а саме перехід від розмаїття та множинності нормативно-правових актів (за юридичною силою, суб'єктом прийняття, часом дії, сферою дії тощо) до єдиного досконалого, приведеного у відповідність до сучасних вимог, переробленого нормативного акта – кодексу.

Варто погодитися із співробітниками Центру політико-правових реформ у тому, що навіть наявні нормативно-правові акти, які визначають засади здійснення адміністративних процедур, відрізняються фрагментарним змістом, були прийняті в різні періоди і вже не в повній мірі узгоджуються з вимогами часу. Так, наприклад, більшість актів, що регулюють питання практичної реалізації права особи на звернення до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, і зокрема Закон України “Про звернення громадян”, не відповідають стандартам Ради Європи у зв'язку з тим, що не гарантують особі можливості неупередженого, чесного вирішення її справи за обґрунтований проміжок часу, зокрема не забезпечують прав особи: на участь у вирішенні справи, що стосується її прав та законних інтересів; бути вислуханою до прийняття будь-якого індивідуального рішення, що може на неї негативно вплинути; на доступ до матеріалів справи, яка її стосується; на зобов'язання адміністративних органів обґрунтувати свої рішення тощо [18, 318]. Такий стан справ не можна визнати задовільним тому, що: всі засади адміністративно-процедурної діяльності повинні визначатися на законодавчому рівні (тим самим усувається підзаконне регулювання і можливі колізії), а також зібрані в єдиному систематизованому акті, завдяки чому набувають ознак узагальненості, типовості й прозорості як для суб'єктів їх здійснення, так і для споживачів їх результатів. Саме кодекс набуває ознак “загального” закону про адміністративні процедури, принципи і правила якого визначають відносини між органами влади, з одного боку, та приватними особами – з іншого боку.

Особливістю об'єкта кодифікації адміністративно-процедурного законодавства слід вважати: множинність актів адміністративно-процедурного законодавства, розмаїття зовнішніх форм фіксації адміністративно-процедурних правових приписів, серед яких, поряд із законодавчими актами, у наявності й підзаконні акти (при цьому варто наголосити, що відсоток підзаконних актів є дещо більшим у порівнянні із законодавчими), різний ступінь нормативної деталізації процедурних питань (поряд із більш-менш детальною регламентацією засад здійснення адміністративних процедур одним суб'єктом, у наявності дещо узагальнений, фрагментарний нормативний аналог засад здійснення процедурних дій іншим суб'єктом), широка сфера застосування адміністративно-процедурного законодавства (адміністративні послуги, реєстраційні, ліцензійні, контрольні відносини, процедура прийняття адміністративних актів, адміністративне оскарження тощо), розмаїття суб'єктів прийняття актів адміністративно-процедурного законодавства (враховуючи підзаконну складову варто вести розмову про нормотворчу діяльність різноманітних суб'єктів публічної адміністрації щодо врегулювання процедурних відносин із урахуванням специфіки спеціалізації їх функціонального призначення). Остання ознака взагалі набуває особливої актуальності в контексті проведення в Україні нового етапу адміністративної реформи, що розпочався після прийняття Указу Президента України від 09 грудня 2010 року “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади”, із докорінним “переформатуванням” суб'єктів нормотворчості у сфері адміністративно-процедурних відносин (на рівні підзаконних актів) й координації, поряд із

власною діяльністю, місцевих органів виконавчої влади - домінуючих суб'єктів здійснення адміністративно-процедурних дій. За таких умов істотно ускладнюється практична діяльність процедурного змісту. Саме тому нагальності набуває уніфікація, типізація нормативних адміністративно-процедурних приписів щодо різних сфер, різних суб'єктів, зосередження їх в єдиному кодифікованому акті, завдяки чому досягається межа кодифікаційної діяльності – удосконалення змісту адміністративно-процедурних правових приписів, приведення їх у відповідність до вимог часу, докорінна переробка, усунення дублювань, тавтології, “мертвих” приписів, узгодження із положеннями чинного законодавства (є важливим, враховуючи те, що адміністративно-процедурне законодавство є підгалуззю адміністративного законодавства, саме тому важливим є узгодження змісту частей із змістом цілого) з одночасним переглядом зовнішніх форм існування адміністративно-процедурних правових приписів, а саме переходом від розмаїття та множинності актів адміністративно-процедурного законодавства їх єдиної, оптимальної (як для суб'єктів публічної адміністрації, так і для приватних осіб) форми – кодексу. Саме на це і повинна спрямовуватися сучасна вітчизняна нормотворча діяльність, активізуватися повинні зусилля щодо остаточного громадсько-професійного (фахового) обговорення й прийняття (з урахуванням результатів доопрацювання, вивчення позитивного зарубіжного та вітчизняного досвіду, вимог правозастосування, міжнародних прагнень України тощо) проекту Адміністративно-процедурного кодексу (у подальшому – Кодексу), ще є однією з найважливіших гарантій дієвості в Україні принципу верховенства права. У відповідному процесі, поряд з іншими, особлива увага повинна зосереджуватися на об'єкті кодифікації, предметі останньої, яка є складовою об'єкта, особливостях відповідного об'єкта, що, певним чином, сприятиме досягненню позитивного результату – прийняттю Адміністративно-процедурного кодексу України та ефективному його застосуванню.

ЛІТЕРАТУРА

16. Адміністративне право України. Академічний курс: [підручник].: у двох томах: / [ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова)]. – К.: Видавництво «Юридична думка», 2004— .—
Т. 1: Загальна частина. – 2004. – 584 с.
1. Константи́й О.В. Джерела адміністративного права України: [монографія] / Олександр Володимирович Константи́й. – К.: Українське агентство інформації та друку “Рада”, 2005. – 120 с.
2. Миколенко О.І. Теорія адміністративного процедурного права: [монографія] / Олександр Іванович Миколенко. – Харків: Бурун Книга, 2010. – 336 с.; Мельник Р.С. Система адміністративного права: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Р.С. Мельник; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2010. – 42 с.
3. Основи адміністративного судочинства та адміністративного права: [навч. посібник] / [за заг. ред. Р.О. Куйбіди, В.І. Шишкіна]. – К.: Старий світ, 2006. – 576 с.
4. Адміністративне судочинство України: [підручник] / [О.М. Пасенюк (кер. авт. кол.), О.Н. Панченко, В.Б. Авер'янова ін.]; [за заг. ред. О.М. Пасенюка]. – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 672 с.
5. Миколенко О.І. Теорія адміністративного процедурного права: [монографія] / Олександр Іванович Миколенко. – Харків: Бурун Книга, 2010. – 336 с.
6. Мельник Р.С. Система адміністративного права: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Р.С. Мельник; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2010. – 42 с.
7. Розвиток публічного права в Україні (доповідь за 2007-2008 роки) / [за заг. ред. Н.В. Александрової, І.Б. Коліушка]. – К.: Конус-70, 2009. – 584 с.; Школик А.М. Порівняльне адміністративне право: навч. посібник / Андрій Миколайович Школик. – Львів: ЗУКЦ, 2007. – 308 с.; Принципи верховенства права: проблеми теорії та практики: у двох книгах / [ред. кол. Ю.С. Шемшученко (голова)]. – К.: Конус-Ю, 2008— .—
Книга друга: Принцип верховенства права у діяльності держави та адміністративному праві. – 2008. – 314 с.
8. Новий тлумачний словник української мови: у 4-х томах / [укл. В.В. Яременко, О.М. Сліпо]. — К., 1998— .—

- Т. 4. – 1998. – 944 с.
9. Вопросы кодификации советского права: [сборник статей] / [отв. ред. Д.А. Керимов]. – Ленинград: Издательство ЛГУ, 1957. – 120 с.; Алексеев С.С. Общая теория права: в 2-х томах / С.С. Алексеев. — М.: Юрид. лит., 1982— .— Т. 2. – 1982. – 360 с.
 10. Федоров І.О. Кодифікація адміністративно-деліктного законодавства України: монографія / Іван Олексійович Федоров. – Запоріжжя: ТОВ “ВПО “Запоріжжя”, 2006. – 144 с.
 11. Федоров І.О. Кодифікація адміністративно-деліктного законодавства України: монографія / Іван Олексійович Федоров. – Запоріжжя: ТОВ “ВПО “Запоріжжя”, 2006. – 144 с.
 12. Федоров І.О. Кодифікація адміністративно-деліктного законодавства України: монографія / Іван Олексійович Федоров. – Запоріжжя: ТОВ “ВПО “Запоріжжя”, 2006. – 144 с.
 13. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави: [навч. посібн.] / Петро Мойсейович Рабінович. – Х.: Консум, 2002. – 160 с.
 14. Школик А.М. Порівняльне адміністративне право: [навч. посібник для юрид. ф-ів та ф-ів міжнародних відносин] / Андрій Михайлович Школик. – Львів: ЗУКЦ, 2007. – 308 с.
 15. Адміністративне судочинство України: [підручник] / [О.М. Пасенюк (кер. авт. кол.), О.Н. Панченко, В.Б. Авер'янов та ін.]; [за заг. ред. О.М. Пасенюка]. – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 672 с.
 16. Адміністративне судочинство України: [підручник] / [О.М. Пасенюк (кер. авт. кол.), О.Н. Панченко, В.Б. Авер'янов та ін.]; [за заг. ред. О.М. Пасенюка]. – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 672 с.

УДК 342.6: 504

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР У СПРАВАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ПОРУШЕННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЗАХИСТ ОБ'ЄКТІВ ДОВКІЛЛЯ

Василенко Л.П., асистент

Житомирський національний агроекологічний університет

У статті досліджуються проблемні питання законодавчого регулювання адміністративних процедур у справах, пов'язаних з порушенням законодавства про захист об'єктів довкілля. Досліджуються проблемні для чинного законодавства питання наділення всупереч Конституції України посадових та службових осіб органів виконавчої влади правом здійснення судочинства.

Ключові слова: адміністративні процедури, правова держава, правосуддя.

Василенко Л.П. ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ ЗАКОНОДАТЕЛЬНОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ АДМИНИСТРАТИВНЫХ ПРОЦЕДУР ПО ДЕЛАМ, СВЯЗАННЫМ С НАРУШЕНИЕМ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О ЗАЩИТЕ ОБЪЕКТОВ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ / Житомирский национальный агроэкологический университет, Украина

В статье исследуются проблемные вопросы законодательного регулирования административных процедур по делам, связанным с нарушением законодательства о защите объектов окружающей среды. Исследуются проблемные для действующего законодательства вопросы наделиния вопреки Конституции Украины должностных и служебных лиц исполнительной власти правом осуществления правосудия.

Ключевые слова: административные процедуры, правовое государство, правосудие.

Vasilenko L.P. PROBLEM QUESTIONS OF LEGISLATIVE REGULATION OF ADMINISTRATIVE PROCEDURES ON THE AFFAIRS CONNECTED WITH INFRINGEMENT OF THE LEGISLATION ON PROTECTION OF OBJECTS OF ENVIRONMENT / Zhitomir national university of agriculture and ecology, Ukraine